

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων στον Αμάραντο για την Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Μέσα σε ατμόσφαιρα κατανύξεως και ευλάβειας, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε, χθες, στην ακολουθία του Εσπερινού και της Ιεράς Παρακλήσεως προς την Υπεραγία Θεοτόκο, στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Τοπική Κοινότητα Αμαράντου.

“Ο άνθρωπος ελπίζει να έχει μια καλύτερη ζωή, να προάγεται εις τη ζωή του, να γίνεται γνωστός, να αναγνωρίζεται, να απολαμβάνει. Όλα αυτά – όταν υπάρχει μέτρο – είναι πολύ ωφέλιμα και πολύ αναγκαία εις τη ζωή του ανθρώπου. Σημασία

έχει ο άνθρωπος να μη φύγει από αυτό το μέτρο των επιθυμιών και της λανθάνουσας ελπίδας· και να έχει ως πρώτο σημείο στη ζωή του την ελπίδα της παρουσίας του Ιησού Χριστού”, είπε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος.

Πλήθος πιστών συμμετείχε προσευχητικά, καταθέτοντας τις καρδιακές τους ικεσίες στην Παναγία.

Μετά το πέρας της Ιεράς Παρακλήσεως, ο Σεβασμιώτατος απηύθυνε πνευματικό λόγο προς το εκκλησίασμα, αναφερόμενος στο πρόσωπο της Παναγίας και στην αξία της ελπίδας που προσφέρει στους πιστούς:

«Ήδη έχουμε ξεκινήσει αυτόν τον ευλογημένο μήνα, τον Αύγουστο, και απόψε τελούμε τη δεύτερη Παράκληση προς το πρόσωπο της Παναγίας Μητέρας του Κυρίου μας. Ξεκινήσαμε την Παρασκευή το απόγευμα, το Σάββατο το απόγευμα· και την παραμονή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος δεν τελούμε την Ακολουθία της Παρακλήσεως και βέβαια την υπόλοιπη εβδομάδα, κάθε βράδυ, μαζί με την Ακολουθία του Εσπερινού, ψάλλουμε και τις Παρακλήσεις – εναλλάξ, τη Μικρή και τη Μεγάλη – στο πρόσωπο της Παναγίας Μητέρας του Κυρίου.

Για να προετοιμαστούμε, αδελφοί μου, πνευματικά, ώστε να εορτάσουμε την Κοίμησή Της και την εις Ουρανούς Μετάστασή Της, την 15η του μηνός. Όλος ο μήνας αυτός είναι μήνας της Παναγίας μας. Διότι, μετά από λίγες ημέρες, στις 23, έχουμε τα Εννιάμερα της Παναγίας, που είναι η Απόδοση της εορτής Της· αλλά και την 31η του μηνός έχουμε την Κατάθεση της Τιμίας Ζώνης Της. Ένας ολόκληρος δηλαδή μήνας αφιερωμένος στο πρόσωπο της Παναγίας Μητέρας του Κυρίου. Συνερχόμαστε στους ναούς μας, για να ψάλλουμε το Πάναγνο πρόσωπό Της. Να ψάλλουμε για την προσφορά την οποία Εκείνη έφερε στο ανθρώπινο γένος· δηλαδή την Πραγμάτωση της Ελπίδος.

Αυτός είναι ο λόγος που ψάλλουμε την Παναγία Μητέρα του Κυρίου μας. Εις το πρόσωπό Της πραγματοποιήθηκε η υπόσχεση του Θεού, η ελπίδα δηλαδή του ανθρωπίνου γένους· ότι θα καταργηθεί ο θάνατος, η αμαρτία, η πτώση του ανθρώπου, και θα αποκατασταθεί ο άνθρωπος εις την προτέρα κατάστασή του, εις την προ πτωτική του κατάσταση, γιατί η Μαρία, η ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ, βγάζει από πάνω της κάθε τι το ανθρώπινο, κάθε τι το κοσμικό, κάθε τι το ηδονικό και προσφέρεται εξ ολοκλήρου εις τον Κύριο της Δόξης, ώστε, εκ Πνεύματος Αγίου, να συλλάβει μέσα στην παρθενική Της μήτρα το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, τον ενανθρωπήσαντα δηλαδή Κύριό μας, τον Ιησού Χριστό, να Τον φέρει ανάμεσά μας, τέλειο άνθρωπο, παράλληλα με τη Θεότητά Του· για να μπορέσει να ενωθεί το κτιστό με το Άκτιστο, ο Θεός με τον άνθρωπο και να

υπάρξει η σωτηρία για το γένος των ανθρώπων.

Γι' αυτό την ψάλλουμε. Αυτή είναι η προσφορά Της. Αυτή είναι η συμβολή Της εις το ανθρώπινο γένος· ώστε να αποκατασταθούμε από την προτέρα κατάσταση της πτώσεως και της φθοράς, και να αναγεννηθούμε και να συναναστηθούμε μαζί με τον Αναστάντα Κύριό μας Ιησού Χριστό, ο οποίος γίνεται Πρωτότοκος εκ των νεκρών, γιατί γεννήθηκε Πρωτότοκος από Παρθένο Κόρη.

Αυτή λοιπόν τη θεολογία της Εκκλησίας μας, μέσα στους ιερούς ύμνους των Ιερών Παρακλήσεων - εναλλάξ της Μικρής και της Μεγάλης - θα την δούμε διάσπαρτη να υπάρχει. Διότι αναφέρεται στο δόγμα της πίστεώς μας, στο δόγμα της Παναγίας Μητέρας του Θεού, στο δόγμα της Θεοτόκου. Γι' αυτό και την αποκαλούμε Θεοτόκο· γιατί έτεκε Θεόν σεσαρκωμένον. Μας έδωσε τον Θεό με σάρκα. Μας έδωσε τον Θεό να έχει προσλάβει την ανθρώπινη φύση, την ανθρώπινη σάρκα σαν κι εμάς δηλαδή· και αυτή την ανθρώπινη φύση να την αγιάσει και να την αναβιβάσει στους Ουρανούς, για να απολαμβάνει ο άνθρωπος την προ πτωτική του κατάσταση.

Όλο αυτό λοιπόν επιβεβαιώνει την ελπίδα, την υπόσχεση του Θεού, και την ελπίδα την οποίαν είχαν οι άνθρωποι διαχρονικώς, από την Παλαιά Διαθήκη μέχρι και τη Γέννηση του Ιησού Χριστού και την Ανάστασή Του· ότι θα έρθει ο Μεσσίας, ο Λυτρωτής, Αυτός ο οποίος θα σώσει το ανθρώπινο γένος.

Και όπως είπαμε κι εμείς στην Ορθόδοξη Εκκλησία, έχουμε δεδομένο ότι αυτό πραγματοποιείται εξαιτίας της Κυρίας Θεοτόκου. Ο άνθρωπος λοιπόν, έχει ελπίδες· δεν μπορεί να ζήσει χωρίς ελπίδες. Οι απέλπιδες καταστάσεις εις τον άνθρωπο δημιουργούν πτώσεις, δημιουργούν καταστροφή, δημιουργούν θάνατο - όποιος δεν έχει ελπίδα εις τη ζωή του είναι, όπως όλοι λέμε και γνωρίζουμε και το συζητούμε μεταξύ μας, ένας απελπισμένος άνθρωπος. Ο οποίος, δηλαδή, δεν έχει να περιμένει τίποτε ή κάτι ουσιαστικό και μοναδικό εις τη ζωή του. Όμως, η έν ήμῖν ἐλπίδα, αυτό το οποίο δηλαδή φέρει η συνείδησή μας, το είναι μας - γιατί ο κάθε άνθρωπος, από την πλάση του, έχει ελπίδα μέσα του, προσβλέπει και προσδοκά σε άλλα πράγματα· καλύτερα και υψηλότερα. Πολλές φορές, ταπεινά και επιζήμια για τη ζωή του ανθρώπου.

Εκεί χρειάζεται, λοιπόν, η παρουσία του Ζώντος Θεού, του ενανθρωπήσαντος Κυρίου μας· να αλλάξει την κατάσταση της ανθρώπινης πεπτωκυίας φύσεως, και να την ανορθώσει. Και να αποκτήσει ο άνθρωπος ελπίδα εις το πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Ο άνθρωπος ελπίζει να έχει μια καλύτερη ζωή, να προάγεται εις τη ζωή του, να γίνεται γνωστός, να αναγνωρίζεται, να απολαμβάνει. Όλα αυτά - όταν υπάρχει μέτρο - είναι πολύ ωφέλιμα και πολύ αναγκαία εις τη ζωή του ανθρώπου. Σημασία έχει ο άνθρωπος να μη φύγει από αυτό το μέτρο των επιθυμιών και της

λανθάνουσας ελπίδας· και να έχει ως πρώτο σημείο στη ζωή του την ελπίδα της παρουσίας του Ιησού Χριστού. Η οποία ελπίδα του Ιησού Χριστού είναι η πίστη μας. Γιατί αυτή η πίστη μας είναι «ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων», όπως καταγράφει ο Απόστολος Παύλος στην προς Εφεσίους επιστολή του. Σαρκώνεται, υλοποιείται η ελπίδα μας με την πίστη μας εις τον Ιησού Χριστό.

Αυτό λοιπόν μας το προσφέρει η Παναγία. Μας επιβεβαιώνει αυτή την ελπίδα: Ξέρετε, δεν θα χαθείτε· θα σωθείτε. Ξέρετε, ο Χριστός μπορεί να είναι στη ζωή σας – φως, που να σας φωτίζει και να σας κατευθύνει. Μπορεί να είναι στη ζωή σας στερεό θεμέλιο, στερεά πίστη, όπου μπορεί να επιβεβαιώνει αυτή την παρουσία Του μέσα στη ζωή των ανθρώπων και να ενδυναμώνει τους ανθρώπους. Κι εκεί που βλέπουμε να γίνεται ένας χαλασμός γύρω μας και τα πάντα διασαλεύονται, ο άνθρωπος της πίστεως εις τον Ιησού Χριστό, έχει ελπίδα ότι αυτά που καταστρέφονται, θα τα ανασκευάσει, θα τα αποκαταστήσει, θα τους δώσει την προτέρα κατάσταση και φύση τους και δόξα τους. Αυτό λοιπόν ενυπάρχει μέσα στον άνθρωπο, αλλά χρειάζεται ο άνθρωπος να επιβεβαιώσει αυτήν την ελπίδα του διά της πίστεως εις τον Ιησού Χριστό, ώστε η ενέργειά του, η δύναμή του, να είναι δυναμική παρουσία μέσα στον κόσμο, δημιουργική, η οποία επιβεβαιώνει το γεγονός της παρουσίας του κάθε ανθρώπου στη ζωή μας.

Αλλιώς, ξέρετε, “είμαι εγώ, πέρασα από εδώ”, τι είπα; τίποτε. Τι έκανα; τίποτε. Ένα τίποτε. Το ίδιο και για κάθε άνθρωπο. Για κάθε έναν από εμάς και για κάθε μία θα μπορούσαμε να πούμε τα ίδια. Όμως, όταν ο άνθρωπος είναι ολοκληρωμένη προσωπικότητα, στέρεος, σταθερός εις την πίστη του, εις τον εαυτό του και στη σχέση του με τους άλλους ανθρώπους, δεν αφήνει να πεθάνει η εν ημίν ελπίδα· αυτή η ελπίδα που υπάρχει μέσα μας και η οποία μας συγκροτεί, μας συνέχει και μας δίνει την δυνατότητα να βιώνουμε την παρουσία του Θεού, την δυνατότητα την οποία έχουμε, ο καθένας από εμάς και η καθεμία, αλλά και τη σχέση που θα πρέπει να έχουμε με τους άλλους ανθρώπους, η οποία θα πρέπει να είναι υγιής. Υγιής σχέση. Γιατί; Γιατί απέναντί μας βλέπουμε εικόνες Θεού. Βλέπουμε πρόσωπα χαριτωμένα, ολοκληρωμένα, σαν κι εμάς. Όπως θέλουμε να είμαστε εμείς, είναι και οι άλλοι. Αυτό λοιπόν συνέχει τον θεσμό της κοινωνίας, πόσο μάλλον τον θεσμό της Εκκλησίας, όπου όλοι οι άνθρωποι αλληλοπεριχωρούνται και επιβεβαιώνουν την πίστη τους στον Ιησού Χριστό και την πίστη τους στη σωτηρία.

Πρόξενος λοιπόν όλων αυτών των πραγμάτων, είναι η Παναγία Μητέρα του Κυρίου, η οποία μας τον έφερε στον κόσμο. Ο Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός, είναι το αίτιο της δημιουργίας· είναι ο Δημιουργός. Αλλά, για να κατανοήσουμε εμείς την πραγματική του παρουσία μέσα στην δημιουργία Του, γίνεται και σκοπός της

δημιουργίας. Βλέπετε, οι άλλες θρησκείες έχουν αφηρημένες έννοιες. Αφηρημένες ιδέες. Εμείς δεν έχουμε θρησκεία. Εμείς έχουμε αποκεκαλυμμένη πίστη εις τον ενανθρωπήσαντα Κύριό μας Ιησού Χριστό, ο οποίος δημιούργησε τον κόσμο και αγιάζει τον κόσμο.

Πώς τον αγιάζει; Προσλαμβάνοντας μέρος του κόσμου. Δεν μένει μετέωρος ως πνευματικός Θεός πάνω από εμάς, αλλά είναι Θεός εσαρκωμένος· παίρνει σάρκα. Γίνεται ίδιος με εμάς. Γι' αυτό λέμε ότι είναι και ο σκοπός της δημιουργίας: ο ενανθρωπήσας Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Γιατί προσλαμβάνει την παθητή κατάσταση του ανθρώπου. Πονά, διψά, νυστάζει, κουράζεται, στενοχωριέται, νευριάζει, χαίρεται. Ό,τι είμαστε εμείς. Όμως, προσλαμβάνοντας την ανθρώπινη φύση στην τελεία της κατάσταση, δεν προσλαμβάνει την αμαρτία, γιατί είναι Θεός αναμάρτητος, ούτε και τον θάνατο. Γιατί με τον σταυρικό του θάνατο, πατεί τον θάνατο και ανίσταται, ανασταίνεται εκ των νεκρών.

Όλα αυτά όμως, για να πραγματοποιηθούν μέσα στη Θεία Οικονομία της παρουσίας του Θεού, χρειάζεται μία γυναίκα. Χρειάζεται ένα πρόσωπο το οποίον γίνεται ιερό πρόσωπο· η οποία γίνεται Μητέρα, η οποία γίνεται Παναγία, η οποία γίνεται Θεοτόκος και μας Τον χαρίζει, μας Τον φέρνει. Και η εν ημίν ελπίδα δεν χάνεται. Ολοκληρώνεται και πραγματώνεται μέσα στο γεγονός της Γεννήσεως του Θεού Λόγου εκ της Παρθένου Μητέρας.

Αυτή λοιπόν θα την εορτάσουμε και φέτος, ξανά, την Κοίμησή της και την ένδοξη στους ουρανούς Μετάστασή της. Για να ανεβεί και εκείνη ως θεωθείσα φύση ενώπιον του θρόνου του Θεού. Να μετέχει δηλαδή στην παρουσία του Θεού στη ζωή του κόσμου. Γι' αυτό και γίνεται μεσίτρια, γι' αυτό και γίνεται οδηγήτρια, γι' αυτό και γίνεται πρόσωπο ιερό, στο οποίο μπορούμε να προσφεύγουμε στα ιερά της εικονίσματα, να της ψιθυρίζουμε εκεί στο αφτί της τον πόνο μας, τη θλίψη μας, την ταλαιπωρία μας, τη χαρά μας· να βιώνουμε αυτή την παρουσία της Παναγίας Μητέρας στη ζωή μας.

Το εύχομαι λοιπόν, αδελφοί μου, όλοι να το βιώνουμε εις τη ζωή μας. Να βιώνουμε δηλαδή την παρουσία της Παναγίας Μητέρας του Θεού και να ευεργετούμαστε από τη δική της παρουσία, να μην λησμονούμε ότι είναι πραγματική Μητέρα και μας δέχεται όπως είμαστε, όπως η μάνα μας, αλλά Εκείνη, γίνεται το πρόσωπο το ιερό για να αλλάξουμε κι εμείς.

Γιατί λέμε ότι αγαπούμε την Παναγία, λέμε ότι την τιμούμε, αλλά θα πρέπει να μάθουμε να αγωνιζόμαστε στη ζωή μας, να της μοιάσουμε. Να έχουμε κι εμείς δηλαδή αρετές όπως είχε και εκείνη. Ήταν κεχαριτωμένη· είχε όλες τις αρετές στο πρόσωπό της. Αυτό λοιπόν θα πρέπει κι εμείς να αγωνιζόμαστε στη ζωή μας

να αποκτήσουμε. Και φέτος που εορτάζουμε ξανά το Πάναγνο πρόσωπό της, την Κοίμησή της και την εις ουρανούς Μετάστασή της, να μας δώσει τον τρόπο της μετάνοιας, να μας δώσει τον τρόπο της προσευχής, να μας δείξει τον τρόπο της ταπεινώσεως, όπως ήταν Εκείνη· για να γευόμαστε το παραδείσιο πρόσωπό της και να φωτιζόμαστε και να γινόμαστε κι εμείς καλύτεροι και πνευματικότεροι στη ζωή μας».

